

LÉLEGZŐ IKON

október óarany ragyogása
ó időtlen idő
parttalan folyó
üres katedrálisban ének

hajnalra megjön
aki leginkább rámhasonlít
kancasörénye sárga
feltámad mint mennyei trombitaszóra
fölveri házam tünde nyugalmát
dúdolászva csörömpöl
a konyhába kivonul főz
de az ízeket összezavarja
álmodik álmodozik
de nem kell néki idill
könyvek közt zene forгатagában
végleges arca világol
omlik ránk az idő és táncol
táncol poharakban sistergő
pálinkában ropja a táncot
árnyékát veti kérészként múltó
gyönyörökre az arca időtlen
nem szól nem könyörög ellenem ágál
viador tisztességes nem üt övön alul
poppaea és cleopátra diadalmat játszik
fönséges meg nő pillája se rebben
lélegző ikon húslevest eszik
gyertyafényben habzó kőcsipkében illeg
készül a nászra
angol szavakat mormol osborne haragos
mosolyát veszi álarcul sejtelmes
mint ködben a themse vádlóm
és bírám állok vacogok szeme
zöldfényű röntgensugarában
őszi ég omló sátorából ragyog elő
időtlen

gyerekkor fészereből
pince búvóhelyéből előhozza
a múltamat szorongásaim kivackolja
vonatok viszik el idegenbe
s hazatér párdubórbn
boldog áradozik
fut le az úton az alvó fű derekát
letapossa
elhagy tévelyeg visszatalál
s jaj nem az már aki volna
parttalan folyó üres katedrális
boltívei alatt az ősz
csupasz ágai felragyognak

ez a két vízcsepp a szeme
ez a harangütés a szívdobogása
nekiadom a kenyerem felét
megitatom a kút vizéből
s útjára engedem menjen
 aztán jöjjön a giccsparádé
sírják el magukat a felhők
a falvédőkre mázolt szarvasok
induljanak a csörgedező patakokhoz
csukódjon be mögöttem a préház
tulipánokkal díszített szárnyasajtaja
minden alkonyatkor

MESE A VÁROSRÓL

a városfalnak négy kapuja van
az égtájakra nyílnak
a folyó partján vadkapor virágzik
színét tudom még ízét elfeledtem
alszom a füstköd tengerében
európában
piros-kék neon-éjszakában
az óra kerekei közt elalszom
egy arc marad csak elfeledhetetlen
a városfalnak négy kapuja van
az égtájakra nyílnak
ó májusvégi nyárfasor
a sárkány héttornyú házban lakik
nem láttam sohasem az arcát
egy álló évig ültem
sörfoltos abrosz mellett egyedül
polgárokat láttam rend volt
lakásaikban és fejükben
jöttek mentek
forogtak mint a harangjáték
huszonnégy ágú koronám
megrozsdásodott huszonnégy ága
mind lehorgadt

ABRAKADABRA AUGUSZTUS

hieroglifa ősz

éneklő madár
repülő hal

 madár a kalitkában
 hal az akváriumban

újságom pipám köntösöm
porszemek tört sugárban

lecövekelted hajam sátrát
körmeid skarlát holdjai
bevilágítják éjszakámat

verebek szállnak a napba

verebek verebek
abrakadabra augusztus
hieroglifa ősz